

[Ove Jensen]

af deres selvrespekt, har de kun én mulighed, og dét er at stemme imod dette forslag.

Jeg kan til slut oplyse, at fremskridtspartiet vil stemme for de to ændringsforslag, der er stillet af henholdsvis SF og skatteministeren.

(Kort bemærkning).

Fogh Rasmussen (V):

Det er direkte urigtigt, når hr. Ove Jensen hævder, at denne omlægning af befordringsfradraget i særlig grad rammer de tyndt befolkede egne. Det er tværtimod sådan, at der som led i forenklingen af befordringsfradraget sker en beskæring af det fra bunden af, og fra bunden af vil sige, at der indføres en ensartet bundgrænse på 20 km, som der ikke kan gives fradrag for. Denne bundgrænse vil være ens for alle, uanset om man har kort eller man har langt til sit arbejde. For de mennesker, som bor i et tyndt befolket område, hvor der måske er en dårlig kollektiv befordring, og som som følge deraf er nødt til at køre i bil, sker der ingen beskæring over de lange afstande – tværtimod kan man også ud over 54 km fortsætte med at få fradrag for bilkørsel, hvis det er godkendt efter den eksisterende ordning.

Jeg må altså klart tilbagevise hr. Ove Jensens påstande om, at denne omlægning i særlig grad skulle være til ugunst for de tyndt befolkede områder.

(Kort bemærkning).

Ove Jensen (FP):

De bemærkninger, som hr. Fogh Rasmussen kom med her, forandrer ikke den kendsgerning, at det, jeg sagde i mit indlæg, var rigtigt. Når man giver personer det samme fradrag, hvad enten de kører med et offentligt transportmiddel eller i deres egen bil, er det soleklart, at det går ud over de personer, som er tvunget til at benytte deres egen bil for at komme frem og tilbage på deres arbejde. Det forstår jeg ikke at hr. Fogh Rasmussen ikke kan forstå.

(Kort bemærkning).

Fogh Rasmussen (V):

Det er jo ikke sandt, at det forhold, at der er nogle, der kører med kollektivt befordringsmiddel og som følge deraf har en lav

befordringsudgift, rammer dem, der kører i bil og dermed har en forholdsvis høj befordringsudgift. Fradraget bliver ens for alle, uanset om man har en billig transportmåde eller en dyr transportmåde, og det er i øvrigt meget rigtigt, at det offentliges kompensation til skatteyderne skal være ens, uanset om man bruger en billig eller en dyr befordringsmåde.

Jeg kunne også nævne eksempler på biler, som har fordele af denne omlægning. Hvis f.eks. tre eller fire biler kører sammen i bil, vil de efter denne omlægning totalt kunne få et større fradrag, end de kunne efter de gamle regler. Jeg tror, hr. Ove Jensen, der ligesom jeg er valgt i et område, der er forholdsvis tyndt befolket, vil give mig ret i, at mennesker i de områder generelt er sparsommelige, så det skal de nok finde ud af.

(Kort bemærkning).

Ove Jensen (FP):

Det er da rigtigt, at fradraget er ens for alle, men da udgiften ikke er ens for alle – og det er den jo ikke – nytter det ikke, at fradraget er ens for alle. Det er netop det, der gør, at forslaget virker uretfærdigt over for de personer, der er bosat i de tyndt befolkede områder.

Lenger (VS):

Forslaget fra SF går ud på at ændre 20 km grænsen til en 16 km grænse, og det skal efter SFs begrundelse gøre omlægningen af befordringsfradragene provenuneutral. Vi forstår godt formålet med SFs forslag. Hvis omlægningen af befordringsfradragene er provenuneutral, kan ministeren ikke betale regeringens bodspengetil centrum-demokraterne i lovforslag nr. L 181; derfor er SFs formål først og fremmest at genere regeringen, og som sådan er formålet ganske ædelt. Det kan vi have megen sympati for. Men vi mener faktisk ikke, at befordringsfradragenes hidtidige provenu er en én gang givet sandhed, som skal vare i al evighed. Vi mener ikke som SF, at det er noget som helst rimeligt argument, at ændringsforslaget gør omlægningen provenuneutral, ligesom vi heller ikke mener, at provenuneutralitet i øvrigt er noget som helst argument, når vi snakker fradragsomlægning.